

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 września 2016 roku (data prezentaty Sądu) powód - (...) W. domagał się zasądzenia od pozwanego K. J. kwoty 45,65 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 kwietnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a nadto zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że na podstawie umowy z dnia 26 kwietnia 1969 roku, poprzednik prawny pozwanego L. J. stał się właścicielem domu przy ul. (...) w W. oraz użytkownikiem wieczystym gruntu działki ew. o nr 65. Pozwany nabył spadek po L. J. w 1/3, co stwierdzone zostało postanowieniem z dnia 11 czerwca 1973 roku, o sygn. akt I. Ns. II. (...).

Powód podał, iż pismem z dnia 8 listopada 2005 roku wypowiedział użytkownikowi wieczystemu wysokość opłaty rocznej i zaproponował opłatę roczną w wysokości 724,50 zł począwszy od stycznia 2006 roku. Użytkownik wieczysty nie zakwestionował wypowiedzenia i opłata w zaktualizowanej wysokości stała się obowiązująca. Zdaniem powoda, w związku z przekształceniem prawa użytkowania wieczystego we własność, zgodnie z decyzją z dnia 9 stycznia 2014 roku, pozwany jest zobowiązany do zapłaty ułamkowej części opłaty rocznej za rok 2014 w kwocie 45,65 zł. Pomimo wezwania do zapłaty pozwany zalega z zapłatą dochodzonych pozwem należności.

(pozew - k. 2-4, wezwanie do zapłaty – k. 6)

Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W. II Wydział Cywilny w dniu 23 września 2016 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym pod sygn. akt. II Nc 35915/16 uwzględniający w całości żądanie pozwu.

(nakaz zapłaty – k. 17)

Pozwany K. J. zaskarżył doręczony mu w dniu 27 stycznia 2017 roku nakaz zapłaty, składając sprzeciw w dniu 13 lutego 2017 roku (data prezentaty Sądu). Pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości, zgłosił zarzut nienależnego roszczenia oraz potrącenia, a złożył powództwo wzajemne oraz wniósł o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania.

Pozwany wskazał w uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty, że Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. zobowiązało powoda w dniu 10 lipca 2013 roku do załatwienia sprawy przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności w terminie najpóźniej do dnia 31 grudnia 2013 r. Podniósł, że postępowanie przed SKO zostało wszczęte przez pozwanego wskutek 13 - letniej bezczynności powoda. Pozwany wskazał ponadto, że o należności z tytułu użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości za rok 2014 dowiedział się z wezwania do zapłaty z dnia 21 maja 2014 roku, co uznał za pomyłkę, ponieważ wcześniej był informowany o nienaliczaniu dalszych opłat, mimo że decyzja o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności została wydana w dniu 8 stycznia 2014 roku. W opinii pozwanego organ nie dochował terminu wyznaczonego postanowieniem SKO, zlekceważył terminy załatwienia sprawy, przez co naraził pozwanego na szkodę i nie powinien naliczać i dochodzić kwoty wskazanej w nakazie zapłaty.

(sprzeciw – k. 20-24)

Pozwany, równocześnie ze sprzeciwem od nakazu zapłaty, wniósł przeciwko powodowi pozew wzajemny, domagając się od niego na swoją rzecz kwoty 2.666,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od daty złożenia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wzajemnego pozwany (powód wzajemny) wskazał tożsame okoliczności co w sprzeciwie od nakazu zapłaty, ponadto podkreślił, że organ naraził go na szkodę związaną z nakazem zapłaty za użytkowanie wieczyste gruntu za okres od 1 stycznia 2014 roku do 8 stycznia 2014 roku, co z kolei wynikało z przewlekłości

postępowania toczącego się od 2000 roku i niestosowania się do nałożonego na powoda przez SKO terminu do załatwienia sprawy.

(pozew wzajemny – k. 25-29)

W piśmie z dnia 24 lipca 2017 r. powód podtrzymał swoje stanowisko w sprawie z powództwa głównego oraz wniósł o oddalenie powództwa wzajemnego i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Powód (pozwany wzajemny) przedstawił w w/w piśmie okoliczności faktyczne, które w jego opinii wskazują, że nie ponosi on winy, która mogłaby stanowić przesłankę odpowiedzialności odszkodowawczej. Powód stwierdził, że w dniu 2 stycznia 2001 roku pozwany wraz z innymi użytkownikami wieczystymi (w częściach), złożył wniosek o przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości gruntowej, położonej przy ul. (...), w trybie ustawy z dnia 4 września 1997 roku o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego przysługującego osobom fizycznym w prawo własności. Przepisy obowiązującej ustawy przewidywały złożenie wniosku do 31 grudnia 2000 roku, tym samym wniosek pozwanego został złożony po terminie i był bezskuteczny. Następnie, już w rzeczywistości prawnej wyznaczonej nowelizacją ustawy z dnia 4 września 1997 r., dokonanej ustawą z dnia 21 czerwca 2001 roku o zmianie ustawy o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego przysługującego osobom fizycznym w prawo własności, pozwany złożył ponowny wniosek. Wniosek ten zawierał jednak braki formalne. Ówczesną sytuację, w tym terminowość wydawanych decyzji przez organ, powód wyjaśnił wskazując problemy interpretacyjne ustawy oraz dużą liczbę wniosków złożonych w tamtym czasie. Kolejno powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 kwietnia 2000 roku powód wyjaśnił brak możliwości wydania decyzji o odpłatnym przekształceniu użytkowania wieczystego we własność. Powód wskazał kolejne zmiany przepisów (tj. ustawę z dnia 21 czerwca 2001 roku o zmianie ustawy o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego przysługującego osobom fizycznym w prawo własności) oraz dużą ilość wniosków składanych w tamtym czasie, jako powód dalszego odsunięcia w czasie wydania decyzji o odpłatnym przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości. Dalsze wstrzymanie wydawania decyzji spowodowane było natomiast - zdaniem powoda – brakiem woli wnioskodawców do uiszczenia opłaty za przekształcenie w pełnej wysokości.

Powód dodał, że pismem z dnia 31 marca 2003 roku K. J. oraz inni użytkownicy wieczystości przedmiotowej nieruchomości zostali poinformowani o warunkach, na jakich może zostać rozpatrzony wniosek o przekształcenie, jak również o przybliżonym terminie jego realizacji, a także zostali wezwani do uzupełnienia braków formalnych wniosku, na co pozwany ani inni wnioskodawcy nie udzielili odpowiedzi. Powód wskazał, że 16 lipca 2003 roku weszła w życie nowelizacja ustawy z dnia 26 lipca 2001 roku o nabywaniu przez użytkowników wieczystych prawa własności nieruchomości. Powód wskazał dalsze zmiany przepisów oraz reorganizację (...) W. jako kolejne czynniki, mające wpływ na terminowość rozpatrywania wniosków.

Powód podał także, że pismami z dnia 2 grudnia 2005 roku K. J. oraz inni użytkownicy wieczystości zostali poinformowani o zmianach przepisów i o warunkach na jakich mogła być wydana decyzja o przekształceniu. Pozwany nie udzielił odpowiedzi na w/w pismo.

Powód opisał kolejne zmiany przepisów oraz zmiany organizacyjne (...) W., które miały w jego opinii wpływ na terminowe rozpatrzenie wniosku. Następnie pozwany, pismem z dnia 16 września 2011 roku został poinformowany o numerze, pod którym zarejestrowano sprawę oraz o fakcie rozpatrywania wniosków wedle kolejności ich złożenia.

Kolejnym pismem, z dnia 28 maja 2013 roku, K. J. oraz inni użytkownicy wieczystości zostali poinformowani o aktualnych przepisach, o numerze sprawy oraz o konieczności dokonania opłaty skarbowej od dokonania czynności urzędowej (złożenia wniosku o przekształcenie). Opłata została dokonana w dniu 12 czerwca 2013 roku. Powód wskazał, że w dniu 21 czerwca 2013 roku K. J. oraz inni użytkownicy wieczystości przedmiotowej nieruchomości złożyli zażalenie na przewlekłe prowadzone postępowanie w przedmiocie przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w

prawo własności przedmiotowej nieruchomości. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W., postanowieniem z dnia 21 czerwca 2013 roku, zobowiązało organ do załatwienia sprawy w terminie najpóźniej do 31 grudnia 2013 roku.

Powód wskazał, że pismem z dnia 29 sierpnia 2013 roku wnioskodawcy (w tym pozwany) zostali poinformowani o warunkach przekształcenia oraz o konieczności uzupełnienia akt sprawy o dokumenty niezbędne w celu dalszego kontynuowania postępowania o przekształcenie. Również pismem z dnia 29 sierpnia 2013 roku powód, na którym ciążył taki obowiązek prawny, zgłosił się do szeregu podmiotów z zapytaniem czy w stosunku do przedmiotowej nieruchomości toczy się postępowanie administracyjne, mające na celu nabycie nieruchomości lub jej części pod inwestycję celu publicznego.

Jak podał powód, w dniu 13 grudnia 2013 roku, do Wydziału (...) dla D. M. wpłynął wniosek K. J. oraz innych użytkowników wieczystych przedmiotowej nieruchomości o udzielenie bonifikaty od opłaty za przekształcenie. W dniu 17 września 2013 roku zlecono rzeczoznawcy majątkowemu wykonanie operatu szacunkowego do celu przekształcenia, który został przez rzeczoznawcę sporządzony w dniu 15 października 2013 roku, a przyjęty protokołem z dnia 10 grudnia 2013 roku. Powód wskazał, że zgodnie z art. 10 § 1 k.p.a., pismem z dnia 30 grudnia 2013 roku, pozwany oraz inni wnioskodawcy zostali poinformowani o zgromadzeniu całości materiału dowodowego w sprawie przekształcenia nieruchomości przy ul. (...). W dniu 9 stycznia 2014 roku wydana została decyzja nr (...) orzekająca o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego we własność nieruchomości oraz postanowienie ustalające koszty postępowania o przekształcenie tej nieruchomości. Powyższa decyzja stała się ostateczna z dniem 23 stycznia 2014 roku, z tym dniem prawo użytkowania wieczystego przekształciło się w prawo własności. Zdaniem powoda do tej daty dotychczasowi użytkownicy wieczystości zobowiązani byli uiszczać opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego.

Powód podał, że w czasie kilkunastu lat obowiązywania ustawy w różnym kształcie, organ ją stosujący nie miał zbyt wielu zbyt długich okresów stabilnego stanu obowiązującego prawa, które umożliwiałyby systematyczne rozpatrywanie wniosków o przekształcenie. Dodatkowym czynnikiem wydłużającym proces wydawania decyzji jest, według powoda, specyfika D. M., gdzie niemal wszystkie grunty były własnością Skarbu Państwa lub (...) W., w związku z czym nie były one sprzedawane na własność a oddawane w użytkowanie wieczyste. Zdaniem powoda, kolejną przyczyną wydłużenia procesu wydawania decyzji była ilość nieruchomości oddanych w użytkowanie wieczyste, a tym samym znaczna ilość wniosków do przeanalizowania.

(pismo – k. 76- 80)

Pismem z dnia 9 października 2017 roku, pozwany wskazał, że wyjaśnienia złożone przez powoda pismem z dnia 24 lipca 2017 r. nie odnoszą się do treści i zawartości merytorycznej pozwu wzajemnego. Pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, wskazując na nierespektowanie przepisów prawa przez organ, w tym na próbę zrzucenia odpowiedzialności przez organ na osoby i podmioty trzecie. Pozwany wskazał, że organ mając świadomość nieprzekraczalnego terminu załatwienia sprawy, zlecił wykonanie operatu szacunkowego dopiero po 10 tygodniach, a przyjął operat szacunkowy po 8 tygodniach. Pozwany podniósł, że przewlekłość postępowania miała charakter całkowicie nieodpowiedzialny, zawiniony. Pozwany wniósł o całkowite odrzucenie argumentacji organu, oddalenie pozwu w całości, zasądzenie na swoją rzecz kwoty roszczenia odszkodowawczego oraz zwrot kosztów procesu.

(pismo – k. 84- 86)

Na rozprawie w dniu 16 października 2017 roku pozwany podtrzymał sprzeciw i swoje stanowisko w przedmiocie roszczenia głównego, a nadto podtrzymał roszczenie wzajemne, w tym również zarzut potrącenia. Wskazał, że kwotę 2.666,00 zł wyliczył jako stawkę 200 zł wynagrodzenia na stanowisku profesora, w związku z tym, że sprawa tak go wciągnęła, że konieczne było organizowanie zastępstwa.

(protokół rozprawy – k. 87-88)

Pismem z dnia 25 października 2017 roku powód podtrzymał swoje stanowisko w sprawie oraz wniósł o oddalenie powództwa wzajemnego i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu. Wskazał, że gdyby wydanie

decyzji bez opóźnienia 8 -dniowego było możliwe, tak też by się stało, powody wydłużenia procesu wydania decyzji zostały podane w piśmie powoda z dnia 24 lipca 2017 roku. Powód podniósł, że pozwany nie wskazał podstawy prawnej żądania odnośnie pozwu wzajemnego, nie wskazał także przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej. Dodatkowo powód podał, że nie ma podstaw zasądzenia od powoda kwoty wielokrotności dziennej stawki wynagrodzenia pozwanego, ponieważ gdyby pozwany nie zainteresował się tak mocno sprawą, to szkoda by nie wystąpiła.

(pismo – k. 90)

Pismem z dnia 25 lutego 2018 roku pozwany ponownie odniósł się do postanowienia SKO oraz stwierdzenia „najpóźniej do”, które sugerowało, że organ mógłby załatwić sprawę nawet wcześniej. Pozwany wskazał, że powód narusza powagę miasta st. W. oraz wprowadza własne wygodne dla niego normy postępowania. Pozwany podtrzymał swoje zarzuty oraz roszczenie z nimi związane.

(pismo – k. 93)

Na rozprawie w dniu 13 marca 2018 roku pełnomocnik pozwanego podtrzymał stanowisko, wniósł o oddalenie powództwa głównego, podtrzymał powództwo wzajemne, wniósł o zasądzenie kosztów postępowania i zastępstwa procesowego.

(protokół rozprawy – k. 96)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 26 kwietnia 1969 roku L. J., ojciec pozwanego K. J., na podstawie umowy darowizny zawartej z M. J., za Rep. A nr I- (...), nabył udział 3/4 we współwłasności domu znajdującego się na działce ew. nr 29, położonej w W. przy ul. (...) wraz z udziałem 3/4 w użytkowaniu wieczystym przedmiotowej działki. W ten sposób stał się on jedynym właścicielem domu i użytkownikiem wieczystym działki.

(kopia aktu notarialnego umowy darowizny – k. 7)

L. J. zmarł w dniu 11 maja 1973 roku, a spadek po nim, zgodnie z postanowieniem Sądu Powiatowego dla (...) W. Wydział I Cywilny z dnia 11 czerwca 1973 roku, o sygn. akt I Ns. II. (...) nabyli żona H. J. oraz dzieci: E. J. i pozwany K. J. – każde po 1/3 części.

(kopia postanowienia – k. 9)

Pismem z dnia 8 listopada 2005 roku powód wypowiedział pozwanemu ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2005 roku dotychczasową wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej KW Nr (...), położonej w W. przy ul. (...), stanowiącej dz. ew. nr 65. Równocześnie zaproponował od dnia 1 stycznia 2006 roku zaktualizowaną wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego na kwotę 724,50 zł. Zaktualizowana opłata stała się obowiązująca, w związku z niezakwestionowaniem wypowiedzenia przez użytkowników wieczystych.

(kopia wypowiedzenia – k. 10)

W dniu 30 grudnia 2000 roku K. J. oraz inni użytkownicy wieczystości tj. E. J. i H. J., złożyli wniosek o przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności przedmiotowej nieruchomości. W związku z przedłużającym się postępowaniem, w/w wnioskodawcy złożyli w dniu 26 kwietnia 2013 roku do (...) W. – (...) D. M., wniosek o podjęcie postępowania zgodnie z obowiązującymi przepisami i wydanie wnioskowanej decyzji lub wskazanie obiektywnie uzasadnionego terminu wydania tej decyzji. Wnioskodawcy podnieśli, że na załatwienie przedmiotowej sprawy oczekują już 12 lat tj. od 30 grudnia 2000 roku. Wnioskodawcy złożyli w dniu 21 czerwca 2013 roku zażalenie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. na przewlekłe postępowanie w przedmiocie przekształcenia prawa użytkowania wieczystego gruntu w prawo własności, oznaczonej w KW nr (...), znajdującej się w ewidencji gruntów dzielnicy M. (...) W.. W zażaleniu wnieśli o zbadanie sprawy zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz wskazanie

obiektywnie uzasadnionego terminu wydania decyzji, z uwzględnieniem fakty, że na załatwienie merytoryczne sprawy oczekują już od 2 stycznia 2000 r. tj. od ponad 13 lat.

(kopia pisma – k. 53, kopia zażalenia – k. 35)

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W., postanowieniem z dnia 10 lipca 2013 roku, sygn.. akt. KO (...), po rozpatrzeniu zażalenia E. J., H. J. oraz pozwanego K. J., na bezczynność Prezydenta (...) W., w przedmiocie nierozpoznania wniosku o przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności przedmiotowej nieruchomości, postanowiło zobowiązać organ do załatwienia sprawy w terminie najpóźniej do dnia 31 grudnia 2013 roku.

(kopia postanowienia – k. 45)

W dniu 8 stycznia 2014 roku Zastępca Burmistrza D. M. (...) W. wydał decyzję nr (...) zn. (...) -165.2013 (18 (...)), w której orzekł o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. (...), oznaczonej jako działka ewidencyjna nr (...) w, opisanej w księdze wieczystej Nr (...), w prawo własności. Tym samym współwłaścicielami gruntu stali się K. J., E. J. oraz H. J. w równych udziałach po 1/3 części.

(kopia decyzji – k. 46- 48)

Powód ustalił wysokość opłaty za użytkowanie wieczyste przedmiotowej nieruchomości na kwotę 45,60 zł. Pozwany nie uiścił opłaty. W dniu 18 maja 2014 roku powód przesłał pozwanemu wezwanie do zapłaty na kwotę 45, 65 zł tytułem należności głównej.

(wezwanie do zapłaty – k. 6)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie każdorazowo wskazanych dokumentów, złożonych do akt niniejszej sprawy, których wiarygodność nie wzbudziła wątpliwości sądu.

Sąd zważył, co następuje

Powództwo główne i powództwo wzajemne nie zasługiwały na uwzględnienie.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 238 k.c. wieczysty użytkownik uiszcza przez czas trwania swego prawa opłatę roczną. Opłata ta jest cywilnoprawnym świadczeniem okresowym uiszczanym periodycznie, jest pożytkiem cywilnym stosownie do art. 53 § 2 k.c. Cywilnoprawny charakter opłaty rocznej potwierdza obowiązujący tryb jej aktualizacji, która następuje w drodze wypowiedzenia wysokości dotychczasowej opłaty oraz złożenia oferty przyjęcia jej nowej wysokości, z poddaniem tego trybu kontroli sądowej. Szczegółowa regulacja dotycząca kwestii uiszczania opłaty rocznej i jej wysokości została zawarta w art. 71 i n. ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. Z 2015 r. poz. 1774 ze zm. zwanej dalej u.g.n.). Zgodnie z dyspozycją art. 71 ust. 1 tej ustawy za oddanie nieruchomości w użytkowanie wieczyste pobiera się pierwszą opłatę i opłaty roczne. Ust. 4 art. 71 u.g.n. stanowi natomiast, że opłaty roczne wnosi się przez cały okres użytkowania wieczystego, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, z góry za dany rok.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że pozwanemu K. J. przysługiwało prawo użytkowania wieczystego nieruchomości tj.: działki ew. nr 65 przy ul. (...) w W. w udziale wynoszącym 1/3, oraz to, że w dniu 9 stycznia 2014 roku Zastępca Burmistrza D. M. (...) W. wydał decyzję nr (...), zn. (...) -165.2013 (18 (...)), na mocy której przekształcono przysługujące użytkownikowi wieczystemu – pozwanemu – prawo użytkowania wieczystego w prawo własności.

W niniejszej sprawie należało odnieść się również do zarzutu potrącenia zgłoszonego przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty (k. 21) oraz do pozwu wzajemnego. Pozwany domagał się pozvem wzajemnym zasądzenia kwoty 2.666,00 zł tytułem odszkodowania za szkodę związaną z – jak to ujął - nakazem zapłaty należności za użytkowanie wieczyste przedmiotowego gruntu w okresie od 1.01.2014 r. do 8.01.2014 r. W opinii pozwanego szkoda wynikała

z przewlekłości postępowania, które toczyło się od 2000 roku oraz z niezastosowania się powoda do terminu do załatwienia sprawy wyznaczonego przez SKO.

Przepis art. 498. § 1 k.c. stanowi, że gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Zgodnie z §2 powyższego przepisu, wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej.

Pozwany K. J. wskazał w sprzeciwie od nakazu zapłaty jako podstawę swojego roszczenia (określonego w pozwie wzajemnym) przepis art. 417 k.c. (k. 21), zgodnie z którym za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Przepis ten ma swoje źródło w art. 77 ust. 1 Konstytucji RP, zgodnie z którym każdy ma prawo do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej. Dla przypisania odpowiedzialności niezbędne jest zatem wykazanie szkody wynikającej z niezgodnego z prawem działania (zaniechania) przy wykonywaniu władzy publicznej (w rozumieniu art. 361 § 2 k.c., czyli obejmującej straty i utracone korzyści, które poszkodowany mógł osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono) oraz adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy nimi.

Sąd za wiążący uznał wynikający z postanowienia SKO z dnia 10 lipca 2013 roku o sygn. KOC/3918/Go/13 obowiązek Prezydenta (...) W. załatwienia sprawy przekształcenia prawa użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości w prawo własności w terminie najpóźniej **do dnia 31 grudnia 2013 roku**. Poza sporem w niniejszej sprawie pozostawał fakt, iż przekształcenie nie nastąpiło w terminie zakreślonym przez SKO w powyższej decyzji. Decyzja ta została bowiem wydana w dniu 9 stycznia 2014 roku, tj. po terminie wskazanym przez SKO. Organ wykonujący postanowienie SKO po terminie wskazanym w decyzji, dopuścił się w ocenie sądu zaniechania. Data ta była określona jednoznacznie i klarownie, a wszelkie tłumaczenia przyczyn opóźnienia podane przez powoda, nie zmieniają faktu, że do tego opóźnienia doszło. Tym samym nie sposób uznać, że Miasto – samo dopuszczając się zwłoki – miało prawo jeszcze wyciągać na tej podstawie skutki finansowe dla obywatela (pозwanego). Rygorystyczne korzystanie w tej sytuacji z art. 71 ust. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami, polegające na proporcjonalnym naliczeniu opłaty za okres przypadający na styczeń 2014 r. (do 23 stycznia, czyli daty uprawomocnienia się decyzji) – już po upływie terminu zakreślonego w postanowieniu SKO - jawi się w pewnym sensie jako nadużycie prawa. Wprawdzie przekroczenie terminu nastąpiło o kilka dni (do czasu uprawomocnienia się decyzji – 23 dni), ale hipotetycznie można by przewidzieć, że gdyby przedłużenie sięgnęło kilku miesięcy, to wówczas również Miasto obciążałoby pozwanego proporcjonalną opłatą (wtedy w znacznie wyższej wysokości), a to nie wydaje się usprawiedliwione w zaistniałych okolicznościach. Osoba fizyczna nie powinna ponosić skutków finansowych wynikających z zaniechań organów władzy. Dlatego zdaniem sądu nawet naliczenie opłaty za ów okres w styczniu 2014 r. nie powinno było mieć w ogóle miejsca. Z powyższych względów Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia powództwa głównego. Na marginesie – przy przyjęciu odmiennego stanowiska o istnieniu podstaw do naliczenia w/w proporcjonalnej opłaty - ową kwotę 45,65 zł można by było potraktować jako wykazaną co do wysokości szkodę, którą poniósł pozwany ze względu na zaniechanie Miasta i wobec zgłoszonego zarzutu potrącenia – zachodziły podstawy do skompensowania tej kwoty. Gdyby przyjąć, że pozwany jednak powinien ją uiścić na rzecz Miasta, to zasadnie pozwany mógłby się wtedy domagać zwrotu akurat tej kwoty w ramach przysługującego mu roszczenia wobec powoda o naprawienie szkody wynikłej z niewykonania w terminie postanowienia SKO w przedmiocie przekształcenia prawa użytkowania wieczystego we własność. Szkada z tytułu tego naruszenia stanowiłaby wówczas, zdaniem Sądu, równowartość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego, która została naliczona za okres w 2014 roku Należałoby wtedy zatem zasądzić na rzecz pozwanego zwrot tej kwoty od Miasta w ramach wniesionego pozwu wzajemnego. W tej części bowiem szkoda byłaby wykazana co do wysokości (o tym dla czego jedynie w tej części będzie mowa poniżej). W sytuacji jednak, kiedy pozwany zgłosił zarzut potrącenia, sąd po prostu tym bardziej uznał, że – po dokonaniu potrącenia – pozwany nie powinien już żadnej sumy zwracać na rzecz Miasta, o czym orzekł w punkcie I wyroku, oddalając powództwo główne w całości.

Co do powództwa wzajemnego w kwocie 2666 zł, należy przypomnieć, że zgodnie z przepisem art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z tego skutki prawne, natomiast art. 232 k.p.c. stanowi, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W związku z powyższym to na pozwanym (powódzie wzajemnym) ciążył obowiązek udowodnienia zarówno zasadności oraz wysokości roszczenia wzajemnego. Pozwany (powód wzajemny) powinien więc wykazać istnienie związku przyczynowego pomiędzy powstaniem w/w uszczerbku w kwocie 2666 zł po swojej stronie a zaniechaniem Miasta. Pozwany nie zgłosił jednak **żadnych** dowodów na okoliczność, iż w związku z postępowaniem (zaniechaniem) powoda poniósł szkodę akurat w kwocie 2.666,00 zł, czyli znacznie wyższej niż suma 45,65 zł. W szczególności brak jest w materiale dowodowym jakichkolwiek (poza twierdzeniami samego pozwanego - powoda wzajemnego) dowodów wykazujących, że akurat w tej wysokości wynagrodzenie mógł utracić powód w związku z przedmiotowym zaniechaniem. W efekcie nieudowodnienia roszczenia wzajemnego co do wysokości, powództwo wzajemne podlegało oddaleniu w całości.

Mając na względzie powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku.

Zgodnie z przepisem art. 98 k.p.c. Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku, zasądzając od powoda przegrywającego sprawę na rzecz pozwanego kwotę 137 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na sumę tę składa się kwota 120 zł tytułem zwrotu kosztów wynagrodzenia pełnomocnika profesjonalnego, zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu obowiązującym na datę wszczęcia niniejszego postępowania, powiększone o 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa.

Przy rozstrzygnięciu o kosztach związanych z rozpoznaniem powództwa wzajemnego Sąd zastosował natomiast art. 102 k.p.c. uznając, że obciążanie pozwanego (powoda wzajemnego) kosztami procesu, stanowiłoby dla niej zbyt dużą dolegliwość, mając na uwadze silne subiektywne przekonanie tej strony o poniesionej szkodzie, wywołanej postępowaniem Miasta. Zgodnie bowiem z art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przywołany przepis, realizujący zasadę słuszności, stanowi wyjątek od ogólnej zasady obciążania strony przegrywającej proces jego kosztami. Hipoteza przepisu art. 102 k.p.c., odwołująca się do wystąpienia wypadku szczególnie uzasadnionego, pozostawia sądowi orzekającemu swobodę oceny, czy fakty związane z przebiegiem postępowania, jak i dotyczące sytuacji życiowej strony, stanowią podstawę do nieobciążania jej kosztami procesu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2007 r., I CZ 110/07, niepubl.). Do kręgu „wypadków szczególnie uzasadnionych” należą okoliczności zarówno związane z samym przebiegiem procesu, jak i leżące poza nim. Do pierwszych zaliczane są sytuacje wynikające z charakteru żądania poddanego rozstrzygnięciu, jego znaczenia dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności roszczeń, drugie natomiast wyznacza w głównej mierze sytuacja majątkowa i życiowa strony, przy czym całokształt okoliczności oceniany jest z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego. Sąd uznał, że przegranie sprawy w postaci oddalenia powództwa wzajemnego i tak stanowi dla powoda wzajemnego – mając na uwadze jego postawę prezentowaną w toku procesu – wielkie rozczarowanie, stąd niezasadnym byłoby obciążanie powoda jeszcze dodatkowo obowiązkiem zwrotu kosztów procesu, tym bardziej, że nie należy tracić z pola widzenia, iż to działanie Miasta (a ściślej – jego zaniechanie) stało się zarzewiem całej sytuacji i doprowadziło do złożenia najpierw powództwa głównego, a w konsekwencji także wzajemnego. Sąd zatem odstąpił od obciążenia pozwanego (powoda wzajemnego) kosztami procesu, stosownie do art. 102 k.p.c. i orzekł jak w punkcie IV wyroku.

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.